

UZASADNIENIE

Powód (...)we W. w pozwie przeciwko K. S. domagał się zasądzenia kwoty 17.959,09 złotych wraz z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 300 złotych tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 21 czerwca 2011 roku z (...) Bank (...) S.A., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela – (...) Bank (...) S.A., uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa bankowa o numerze (...) zawarta przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A., w dniu 20 maja 2008 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Następnie w dniu 28 października 2011 roku strony zawarły umowę ugody. Zgodnie z jej treścią pozwana złożyła wprost oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady, jak i wysokości, wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 19.005,41 zł oraz odsetek umownych w wysokości 3.636,59 zł. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania.

Pozwana K. S. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...)we W. i (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. w dniu 14 czerwca 2011 roku zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności wraz z wszelkimi zabezpieczeniami wymienionymi w załączniku nr 1 do umowy. Strony umowy ustaliły, że załącznik nr 1 do umowy miał być sporządzony zarówno w formie papierowej, jak i w formie elektronicznej zawartej na płycie CD zawierającej kolumny od 1 do 91. Załącznik w formie elektronicznej zawierać miał dane o których mowa w załączniku nr 16 do umowy.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 9-15)

Dnia 5 grudnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/206/550/PPK, w którym stwierdził, że dnia 21 czerwca 2011 roku nabył od (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. wierzytelność wobec dłużnika K. S. wynikającą z zawartej umowy pożyczki o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 17.959,09 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. w dniu 14 czerwca 2011 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. względem pozwanej wynikająca z umowy pożyczki zawartej w dniu 20 maja 2008 roku, co więcej twierdzenia powoda przytoczone w pozwie nie znajdują swego potwierdzenia w przedłożonych przez powoda dokumentach w postaci chociażby umowy sprzedaży wierzytelności.

W treści uzasadnienia pozwu powód wskazywał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 21 czerwca 2011 roku z (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W.. Tymczasem do pozwu dołączył umowę zawartą z tym podmiotem, ale w dniu 14 czerwca 2011 roku.

Zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności przysługujących zbywcy z tytułu dokonanych przez zbywcę czynności bankowych określone szczegółowo w Załączniku nr 1 do umowy. Załącznika tego powód nie przedłożył.

Do pozwu dołączył wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) Bank (...) S.A. z siedziba w W. względem pozwanego. Wyciąg ten nie został przez nikogo podpisany, a jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym. Nadto w treści tego wyciągu powołano się na umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 21 czerwca 2011 roku, a tej umowy w niniejszym postępowaniu nie przedłożono. Nie sposób więc na jego podstawie ustalić, czy został on sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach.

Powód utrzymywał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci dokumentu umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu, braku umowy sprzedaży wierzytelności, załącznika do tej umowy nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Pozwana została zawiadomiona o terminie rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie wyraziła swego stanowiska w sprawie. W tych warunkach sąd wydał wyrok zaoczny. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd

przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powód w ocenie Sądu, nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne. Nie przedstawił dokumentu w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 czerwca 2011 roku, na którą powołał się w treści pozwu, nie wykazał więc istnienia legitymacji procesowej czynnej. Nawet gdyby przyjąć, że w treści pozwu przez pomyłkę oznaczono dzień zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności to i tak powyższe nie doprowadziłoby do uwzględnienia żądania pozwu, albowiem powód nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia.

Wobec powyższego, Sad na podstawie art. 6 k.c. oddalił powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)
- S., (...).